

За смисълът...

...и за безсмислиците.

За мълчанието...

...и за хилядите думи.

За изгревите и залезите.

За дните, в които

не казваш нищо...

...и за тези, в които

говориш много,

но нищо няма смисъл.

За всяка капка вдъхновение.

За теб....

И за мен!

ДИАНА ЦЕРЕВА

ПОЛУРЕАЛНОСТИ

ОНЧ «НАПРЕДЪК» - ПЪРГОВИЦЕ

2011

*«...Аз те попитах за какво мислиш,
а ти ми каза:
-Не зная.*

*Вятърът отвява мислите ми като қалинки...
Тюгава аз вдигнах ръқа,
хванах една мисъл
и я затворих в шепата си
қато в қибритена қутийқа...”*

* * *

Тихи стъпки по замръзнало стъкло.
Шум от падащи листа.
Малко трепване и после сън.
Миг. И после два.
Тихи стъпки по замръзнало стъкло.
Малки смешни звуци.
Кратък поглед и после край.
Ден. И после два.

* * *

По непреходни пътища бродейки,
размазани карти разчитайки,
обезверено затваряш клепки
и сбогуваш се...
И не казал ни веднъж "обичам те"
и ни веднъж застинал в чуждите очи,
затваряш своите и си отиваш...
И ни веднъж казал повече "здравей" ,
застиваш във вечен поздрав...

* * *

Ще потропвам с тежки капки по ламарина,
ще търкулвам стъклени парчета по калта...
Ще спирам времето с ритъма на
една и съща песен
и ще грея някак символично
в очите ти плашещо далечни...
Ще разсъбвам в някой ъгъл премръзнала
и като ято от въздишки ще пристъпвам боса,
носейки спомена на циганското лято...

* * *

Сънуваше живот...
Сънуваше как пишеш...
И едно разплакано детство
извираше от твоя писец...
Сънуваше хапки сладолед
и парченца шоколад...
И разтопени спомени
върху издрасканата хартия...
Сънуваше мечти...
Сънуваше живот,
за да живея в твоите стихове и след теб...!

* * *

От себе си на километри заключена,
опитвам се да напиша най – хубавия си стих.
От себе си – на дни,
не се научих да подреждам минутите.
Разбъркани мисли,
оплетени крачки в безсмислици подреждам.
От себе си делят ме бели листи с твоите отпечатъци..

* * *

Сутрин под тежките клепачи държа те...
Прегръщам и целувам топъл аромат
и пожелавам ти хората прекрасни.
С душа на облак – пускам те,
различен да се върнеш – сбогувам се...
Сякаш познавам те от ден!

* * *

Под клоните на изсъхналите череши,
в мълчанието си въздуха се моли,
за един последен миг наслада
и става на вятър,
разкъсващ безсмъртните лъжи
и истините трудно изречени...
Нашепва ти ги тихо – на ухо,
с мириса на последните череши
и умира, обречен да бъде просто въздух...

* * *

В момент на хаос от разплетени думи,
заплетени мисли разплитат оплетени езици.
Сплитат се погледи, ръце,
в облак от плетящи се за вбъдеще неща...

* * *

Бавно ме виждаш.

Бавно ме запомняш.

Бавно ми говориш,
че бавно ме познаваш.

Бавно ме запомняш.

Бавно ме докосваш.

Бавно ме желаеш и бавно ме отричаш.

Бавно, бавно ме забавяш...

* * *

Без край.
Без начало.

Само среда.
И две шоколадови очи.

Без смисъл.
Без начин.

Само те.
И малко сладки думи.

Без теб.
Без мен.

Само шепот...

* * *

Вечер,когато тихо замлъкне залезът,
с него кротваш се и ти.

Вечер,сливаш се с него,
якро червен или бледо розово-нежен,
търпиш под чаршафа горещия му дъх.

В миг на спазъм в крака,
силен бодеж раздира незадършения ти ден,
ден, за който после съжеляваш.
Силен вик, облечен във вчерашните ти дрехи,
пита се какво ще правиш с него утре...

Вик, настанил се удобно в леглото,
чака с мълчание да го приспиш...

* * *

Загледан към небето,
което води в ада,
под очите,
от които капе скръб,
молейки се за залък хляб,
търсиш от нищото надежда..
И подир тебе по пътища изтрити,
ще тича вятъра и ще те обича..
В гърдите ти ще бие камък,
а в очите ти една звезда престаряла,
ще чака да се наплаче...

* * *

Затвори ме в малката кутийка,
в която затваряш бягащите си мисли.
За да не избягам.
Пази ме от пращинки и драскотини,
от малки пакостници и крадци.
Дръж ме здраво.
Носи ме в джоба, близо до сърцето ти..
Нека бъде твоето съкровище!

* * *

Навярно си забравил.
Малка стая, с малък залез.
Аз и ти,
и малко сенки – сладки миризми.
Аз и ти,
и малък рай – сладки приказки,
може би без край.
Навярно си забравил.
Кратък ден и някаква нощ.
Аз и ти,
и малко стари спомени..

* * *

Затварям клепачи и се понасям в измисления си свят,
където знам, че ще живея, дори без да дишам...
Чертая по въздуха пътеки
и летя, за да ги достигна,
всяка мъничка звезда целувам и благодаря за
изминатия път..
Облаците ми махат – приветстват света, който съм
създавала
и щастливи, че просто съществуват,
разтапят се и пада дъжд...

* * *

Кратък дъх с мирис на череша.
Нежен пух и прободни рани.
Кратък вик от пресъхналите устни.
Кални стъпки по снежна плът.
Котва в тъмните очи и попътен вятър.
Стъклени парченца в мойта загрубяла шепа...

* * *

Между съня и съня на някой друг,
между мига вдъхновение и безкрайната нощ,
между вятъра и въздуха,
обречена на музика без ноти,
се скитам в търсене на магия..
И крия се, и бягам, и играя с вечността..
И отново магически умирам и се съживявам.
Отново греша и наново създавам твоите мисли,
като коридор с безброй врати..
И като нов сън скрит в старата поезия
живея безкрайно щастлива,
че някой ме сънува..

Помниш ли, когато в стаята ухаеща на утро,
се събуждаха първите лъчи,
за да събудят и мен.
Когато морето чакаше да го запомним,
а стъпките по пясъка бяха нашата вечност.
Помниш ли, когато птиците ни водеха към дома,
а ти тичаше бос, в надпревара с времето.
Помниш ли, когато слънцето не залязваше,
а поезията беше някак истинска...

* * *

Ръката ми протегната към теб е празна.
Кожата ми изгорена от липсата почерняваше,
а мене ме боляха думите, с които преживявах.
От страст вените танцуваха,
хоризонта водеше дъха ми,
а ръката празна ми напомняше за твоето отсъствие...

* * *

Не искам да умра в ръцете ти..
Но нека този път за последно го направя.
Между пръстите ти стичаща се ме запомни,
събери ме в малки спомени
и ме връщай всеки ден, за да те обичам...

* * *

Между тихите въздишки
по чуждите копнежи,
между предела на ума
и безкрайността нелепа,
по късчета хартия се нося,
заедно с думите,
ненаписани, прехвалени...

И превръщам се в нотите на слуха ти,
в звука от водата в кубчето лед,
в мелодията на блуждаещия ти поглед,
в песента, която всички пеят,
но никой не знае...

И ме захвърлят и забравят
по някое петолиние,
докато някой не реши,
че съм неговата песен още неизпята...

* * *

Недоизживяно начало лъха
от неизказаните ти мисли,
които не наистина споделяха очите ти...

Изгубени между не-времето и не-истината,
жертва на небитието и отказа Не..

И не за първи път,
и не за последен,
недоизплаканите ти сълзи,
чакаха недочакания ти край...

Нима кръвта ще спре,
ако няма бяла риза, която да оцапа..

Нима сълзите ще свършат,
ако няма кой да ги избърше..

Нима света ще спре и ще се разсърди,
ако всеки е отделна планета..

Нима космоса ще се разпадне,
ако всички звезди решат да паднат..

Нима и рибите ще спрат да плуват,
само защото са в аквариум..

Нима и ти ще спреш да дишаш,
нима и ти ще спреш да чувстваш,
нима ще бъдеш сляп или пък щастлив,
ако и теб спре да те боли...?

Познаваш ме.
Отдавна.
Поемаш ме със ласка,
отдаваш ми се без причина.
Сваляш отегчената ми маска
и ме спускаш по пързалка крива.

Сънуваш ме.
Отскоро.
Нарисувах съзнанието ти - тайно,
измислих и себе си почти.
Извърнах поглед безидейно,
а ти като принц отрупа ме с цветя.

Жадуваш ме.
Безкрайно.
Пренасяш се в света ми,
подреждаш всичко, дори неканен.
И думите са излишни,
когато се правя, че не разбирам!

* * *

Търсих те, за да ми отговориш на въпросите
и ето ме сега,
глуха, обидена
и вероятно глупава,
заради това, че не слушах себе си!

* * *

(на мама)

С капка мъдрост, събрала дъждове поройни,
залива пресъхнали земи.
С лъч светлина и хиляди луни,
усмихва се и но не забравя.
С парченце смелост и залък хляб,
с глътка въздух и малко смях –
благодаря ти, че беше тук!

* * *

(на Дени)

Тичка босичък под чарщафа,
подават се заешки ушички,
а нослето - малко розово копче..
Смее се на нищо,
май просто ми се радва..
Очичките шарят -
гъделичкат босите крака,
а аз просто искам винаги да е така!!

* * *

Коренно различен е почеркът ми всеки път..
Надраскала за сетен път парченце мисъл,
чувам как звуците звънят в главата ми..
Нежен шепот на стъкло
и стичаща се по пръстите мъгла,
падат на пода сред разхвърлените ми мисли –
огромен лист, събиращ цялата ми същност...

* * *

Ден след ден изтръгвам
всяка мисъл безкористно,
украсявам белия лист самотен,
мастилото привършва
и само аз оставам
между страниците
непрочетена...

* * *

Рисувай по стените.

Създавай звуци.

Пей на глас...

Разлиствай книгите и късай буквите.

С крив почерк пиши наново...

Оставяй стъпки по кориците,

с гумата замазвай правите черти..

Платната късай,

като цветни спомени по пода разпилявай...

А после тихомълком виновен си отивай...

* * *

В безмълвната поезия съм най – добра...

Неусетно плъзгам писеца
по бялата ти кожа,
описвам жълтото, бялото и червеното
в зелените ти очи...

Цапам те с мастило.

Украсявам те.

В индигово синьо оцветявам те.

Лирично те подреждам.

С дъха си изтривам грешните букви
и плета си наново.
Притискам те между редовете
и само на ум те прочитам...

В тишината съм най – добра...

* * *

(за теб)

Всеки път, когато ти чуваш музиката,
аз се чудя защо в главата ми е толкова шумно.

Всеки път, когато се задъхаш,
аз съм там, за да ти покажа
по – лесен начин.

Всеки път, когато се опитваш да заспиш,
аз ти шепна приказки на ухо.

Всеки път, *когато сънуваш,*
аз забърквам кашата в главата ти.

Всеки път, когато дълбоко поемеш дъх,
аз ти казвам да издишаш.

Всеки път, *когато се усмихнеш,*
аз усмихвам се с теб.

Всеки път, когато търсиш...

Аз съм там, за да ме има...

* * *

Смисъл, единствен, който ти си знаеш...

Смисъл – скрит, от устни страстни и горещи...

Смисъл – велик, от тях живот да търсиш..

Смисъл...

от всеки дъх да те боли жестоко,
докато целувки разума ти безнаказано отмиват..

Смисъл, сълзите скришом да бършеш,
без смисъл, недоизплакани, да чакат края...

Смисъл, сърцата едно да сънуват...

...без смисъл отново да се събудят...

Да трепериш с гнева на някой друг.

Да си агне във вълчата уста.

Да искаш повече от колкото могат да ти дадат.

Да си безсмъртен затворен в ковчег..

Да си прах сред прахта
и въздух във вятъра...

Да си някой, който все го няма,
и някой, забравил да мечтае..

Да си този, който все забравя,
да си този, който все оглупява...

Начало съм,но не съм край...

В началото бе въздух..
Но не без мирис.
С аромат на възкръснало утро и на откъснати цветя,
с аромат на пробуждане, на живот..
и на кафе..
В него се рееха и мечти, и песни,
и желаня, но не и молитви..
Въздуха даряваше живот –
не го отнемаше..
Въздуха целия бе живот..

В началото бе земя..
Но не пустинна.
Плодородна, с посяти мечти и сънища,
полята със сълзи и грехове,
даваща живот.
Пътищата бяха безкрайни.
А за да намериш края
трябваше да си го измислиш..
Но кому е нужен край,
когато пътя е безкраен..
Земята даряваше живот –
не го отнемаше..
Земята цялата бе живот..

В началото бе вода..
Но не безцветна.
Като дъга, като небе,
като любов, като омраза.
С вкус на целувки, на сняг,
на есен и на пролет..
с вкус на шоколад..
А тя заливаше крайпътните камъни.
Давеше ги бавно, докато и те забравят,
че са камъни.
Водата даряваше живот –
не го отнемаше..
Водата цялата бе живот..

В началото бе огън..
Но не светлинка, а слънце..
горящо в детските ръце невинни,
туптящо в слетите тела виновни,
капещо с последните сълзи.
И в него бяха и спомени, и мечти,
и трепети, и страст,
но не и смърт..

В началото бе Тя!
С вяра в безкрайното,
с пухкавите облаци
и сбъднатите мечти..
С живота в ръцете си
..и без нужен край!..

* * *

Аз съм най – нежното,
най – крехкото нещо,
което си срещал!

Заобиколена съм от тежка витрина,
пазена съм от прах и драскотини и въпреки това съм
хиляди пъти чупена...

Хиляди пъти съм лепена и поправяна,
закърпвана и излъсквана,
хиляди пъти съм наново чупена..

Подритвана и забравяна,
често съм попадала в неподходящи ръце,
в погрешно време и място.

Хиляди пъти са ме забравяли и губили,
хиляди пъти са ме намирали.

Подмятал ме е вятърът и ме е давил дъждът.

Слънцето ме е препичало
и съм се вкочанявала от студ...

Хиляди пъти съм била нова
и хиляди пъти стара...

Хиляди пъти съм била мръсна,
гола, изхабена и прегъната..

Пази ме!

*Аз съм най – нежното, най – крехкото нещо,
което познаваш...*

Проститутката на Вилхелм

И всяка нощ тя беше там.

На улицата. На ъгъла. Под лампата.

И всяка нощ тя ги съзерцаваше тайничко. Звездите! Ама кой ли ги гледа тях... А като малка си мислеше, че това са светулки, които показват пътя на някое изгубено зайче. Колко се е лъгала... Те просто си седят там, самотни...точно като нея...

И всяка нощ тя беше там.

На ъгъла, където се пресичаха деня и нощта, гримът и красотата, почтеността и пошлостта. А едвам блещукащата лампа ѝ правеше компания. И в мислите, и в погледите, в заниманията, даже в отвратителната самота.

И чакаше...чакаше...чакаше...

А какво чакаше... и тя самата не знаеше. Искаше ѝ се просто някой да спре... и вместо "Качвай се!"...да ѝ каже нещо мило, нещо, което не бе чувала до сега. Но това беше само в мечтите ѝ, а тя знаеше, че за такива като нея,мечтите винаги ще си останат мечти...

И всяка нощ тя беше там.

А нощите вече бяха станали прекалено много...

Нижеха се на пръв поглед като на забавен кадър на филм.. Но те си притичваха незабелязано покрай нея,докато тя просто си стоеше там.Всички вече знаеха, че това е нейното място. Беше станала като едно от паветата, по които всички вървят, но никой не се заглежда. Някой я подминаваха, други я заговаряха, трети се възползваха..

Но нали на всяка улица има нещо странно...

На тази това беше той...

Мъж, на средна възраст, леко отнесен и схлупен, но като цяло привлекателен..

Мъж, на име Вилхелм.

Всяка вечер той сядаше на една пейка, заедно с своята книга, и замислено и съсредоточено четеше часове наред под светлината на уличната лампа... Докато не му омръзне. И май не му омръзваше. По скоро се изморяваше. И май умората си казваше думата. Книга след книга, нощ след нощ. Книгите никога нямаше да свършат...

Но нощите бяха станали прекалено много...

... "И вървяла тя - тайствена и непозната ,развяла тъмните си коси.." ...45-та страница...на поредната книга. А колко му беше интересно. Толкова, че не забелязваше странните погледи на подминаващите индивиди. Все пак странно си беше човек да чете книга на такова място. А до него...Тя! Беше я видял още първия път - преди години, преди първата страница, преди да се "закове" на тази пейка. И си помисли колко тайни крие Тя, колко книги биха се изписали за Нея, колко хора я помнят, но не мислят за нея...Колко?! И искаше да разбере... Като за начало беше си създавал малък свят, в който Тя беше главната героиня. Беше изписал вече 4 тетрадки с нейните истории, които всъщност не знаеше. Тя може би имаше дълга история, но надали някой някога щеше я чуе. Затова Той я разказа...

... "..странен тътен огласяше улицата, сякаш някой си тананикаше монотонно.." ...52-ра страница... Той беше разказал мислите й, които странно как виждаше без дори да я поглежда, разказа и за всяка нейна мимика, за усмивката, която искаше да види, за онова мъничко последно забравено чувство. А тя беше красива и без тази усмивка. Самотната и безизразност й отиваше... тя привличаше и без усмивка. На кого му е нужна тя.. Когато нощите бяха станали прекалено много...

И всяка нощ тя беше там.

На улицата.На ъгъла.Под лампата.

Но тази нощ той не я намери.

Без нея и Той нямаше смисъл.

Нито книгите.

Просто остави книгата...

И нощите свършиха.

Проститутката на Вилхелм

(продължение от Тодор Георгиев)

„... Без нея и той нямаше смисъл... Просто остави книгата...

И нощите свършиха.”

Странно е как капка надежда може да преобърне съдбата на един човек...

Вилхелм беше уморен от чакане нещо да се случи. Всеки друг би се запитал: защо е такава, как беше стигнала до това положение, каква ли жестока съдба я беше накарало да прави това? Но не и Вилхелм. Единственото, което се питаше той беше: „Защо е толкова красива?”. Този въпрос го терзаеше от доста време. Това терзание го доведе отчаяние, отчаянието до самота, самотата до лудост, лудостта до смелост, смелостта до надежда... Надеждата, че някой ден ще ѝ зададе този въпрос. И точно тази сляпа надежда го върна отново на същата улица. Но жената, заради която той ходеше там я нямаше, нито книгата, която беше оставил. ”Какво ли си представях?” – помисли си Вилхелм. Но нещо го накара да се върне следващата вечер, и по следващата, и по следващата... Нея все я нямаше. Толкова болезнено имаше нужда да ѝ зададе този въпрос...

В една от поредните вечери, Вилхелм седеше вперил поглед в празното пространство пред себе си. Той не беше усетил стъпките, които все повече се приближаваха към него. Чу се тих и плах женски глас: ”Вилхелм?”. Но Вилхелм беше толкова привикнал към тишината, че не отговори. След това още веднъж се чу: ”Вие ли сте Вилхелм?” – този път по – силно и смело. Той се опомни и лаконично отговори:

- Да, аз съм.

- Забравихте си книгата.

Отначало Вилхелм не разбра за какво му говори непознатия женски глас. Той побърза да се обърне и когато го направи, светът на мига се преобърна. Това беше *Тя*. Беше по-красива от всякога! Беше притиснала книгата към гърдите си. Но книгата нямаше значение... нищо друго нямаше значение. Защото това беше *Тя!* Тази красива грешница стоеше пред него, вперила прекрасните си очи в неговите. Дори в този момент земята да се разцепи и светът да свърши, за Вилхелм нямаше значение. Защото това беше *Тя*. Момичето на улицата. На ъгъла. Под лампата. Очите му не можеха да повярват, а съзнанието му да приеме, че това е *Тя*. Но все пак това беше истина... Дългото и мъчително чакане беше приключило.

Бледото ѝ лице изглеждаше по-нежно от всякога, осветено от лунните лъчи, а дълбоките ѝ очи сякаш бяха събрали милионите ярки звезди. Изведнъж всичките му сетива застинаха, краката му омекнаха, устните му бяха пресъхнали, а речта му стана по-скована от всякога.

- Благодаря. – отвърна Вилхелм. – Но от къде знаете името ми?

Момичето отвори книгата и му показа долния десен ъгъл на заглавната страница. С ясен почерк беше написано „Вилхелм” . След това тя добави:

- Вярвах, че ще ви намеря тук. Вие винаги сте тук когато имам нужда от вас. Само вие не ме съдихте за това, което съм. Във вашите очи не намирам злоба, омраза и ненавист. Виждам само топлина, топлината от която се нуждая в студените нощи, топлината за която винаги съм мечтала...

Тя се смути, засрамено наведе глава и побърза да си тръгне. Вилхелм я спря...

- Защо си толкова красива?

Тя се обърна към не него по - объркана от всякога.

- Защо си толкова красива? - повтори Вилхелм.

Той не се интересуваше от отговора, нито от това, което ще последва - беше до нея и това беше важното. Усмихна се и бавно избърса сълзите ѝ.

- Събудихте чувства, които не предполагах, че имам, но ние сме от два различни свята...

Този път той не я спря, нещо го задушаваше, докато гледаше как силуета ѝ се скрива зад ъгъла на улицата. Силна болка прониза гърдите му и той седна на пейката по-слаб и безпомощен от всякога.

Побърза да поеме последната си глътка въздух.

Въздуха носещ нейния аромат.

Бавно затвори очи...и нощите свършиха...

Там, където листата танцуваха...

Там, където листата танцуваха,където снега гореше, а дъжда пареше... Там, където усмивките бяха шепот, а думите музика... Музика!! Много силна музика. И когато тя звучеше, ние само гледахме, усещахме... и припявахме съвсем тихичко вълшебните думички. Но дори да пеехме силно нямаше кой да ни чуе. Само гледахме... А при мисълта за близост усещахме някакви необясними тръпки...

Някой се доближаваше към нея. А тя - облечена в тясна, падаща ефирно по тялото ѝ, черна рокля, сякаш като за погребение, но всъщност предназначена да бъде неговата нова мишена. Тя искаше да е мишена. Да прелъстява. Да спра и да дава начало. Да възражда и да убива... И единствено със силата на черната рокля. Той се приближаваше към нея. Музиката не ѝ позволяваше да чува, но не ѝ пречеше да усеща. Бавно, но сигурно... Като гладен хищник, облечен с бяла риза, обекта на сетивата ѝ от няколко минути насам, се доближаваше към нея. След миг тя вече усещаше как дъхът му погалва голите ѝ рамене...

А той - той обичаше живота. Точно като нея. Обичаше и снега, и дъжда, и въздуха, и слънцето, и мириса на ванилия и на смляно кафе... обичаше да гледа и тези малки черни рокли. Обичаше и да ги вижда и рано сутрин захвърлени на пода... Той - той усещаше музиката по свой начин – тишината беше неговата музика, а падащите снежинки - танца. Умееше да чува тишината по странен неповторим начин и да се възползва от нея. Тя беше неговото скривалище и неговата сцена. Там той можеше! Можеше да прелъстява. Да спра и да дава начало. Да възражда и да убива...

Тя вече не усещаше само дъха му. Усещаше и студената му ръка, плъзгаща се по гънките на роклята. Сякаш беше гола пред него. И умираше от студ. Но беше свикнала. Събираше всяко парченце пространство и време, в което живееше, всяка секунда, в която усещаше нещо, всеки изгрев, всеки залез... всеки допир и

дъх. И изгаряше от желание да ги сподели с някой. Но не знаеше как...

В нейните фантазии устните се вплитаха в мрак, косите ухаеха на смърт, а телата изгаряха отново и отново... Но за нея фантазиите очевидно бяха реалност. Реалност, в която музиката оживяваше, сетивата се изостряха, а думите нямаха смисъл. Извивките танцуваха в ритъма на задаваща се буря, въздухът не стигаше, а мислите просто изгаряха под жаркото слънце и се отдалечаваха като прах. Мръсен прах, който ще замъгли очите на някой случаен странник и ще го отмине. Прах, който ще се натрупа, за да минат по него и да оставят стъпки... Така оставаха следи по съзнанието й... дълбоки полуреалности, сложни плетеници от случки и действия...

Там, където листата танцуваха, където снега гореше, а дъжда пареше..

Там, където усмивките бяха шепот, а думите музика...

Там беше тя...

Затворена в съзнанието си, зад стените на тишинаха...

* * *

- Много хора познават страстите ти. – каза тя. – Много.

Бавно стегна възела около китката ми и отмина.
Много бяха хората. Прекалено много, за да си избереш
нужните. И прекалено малко, за да търсиш вечно.
Много бяха лицата им. Незаинтересовани. Маскирани. Грозни.
Много бяха и страстите, които да споделям.
Много пъти – на много хора. Едни и същи думи. Отново и
отново. И утре пак. Но с други хора...

- Много хора познават страстите ти. – каза тя. – Много.

Но крайно недостатъчно.
Много думи има неизказани. Несподелени. Нечути.
И все мои. Само мои.
Нежелани. Омръзнали. Думи.
Забравям да ги записвам.
Забравям да ги помня.
Минават и заминават – като хората.
Като многото страсти.

Само спокойствието остава.

А него – само малцина го познават.

Застоял въздух. Мирис на чай. Тайно прокрадващ се крадец на тъмнина.
Жажда. Глад. Остатъчна умора. Лек полъх върху настъхналата кожа.
Стъпка – две. После три. Хладина по пръстите. Горещи целувки по врата.
Бързаци коли. Викащи деца. Малки секунди тишина.
Светлина по пода.Скованост.Замъглени погледи.Разминаване по коридора.
Дума – две. После три. Неуверено скалъпена закуска. Шум от телевизор.
Разговори. Обсъждания. Картини. Скапана реклама. Бърза тишина.
Дебела книга с протъркани корици. Няколко истории все още без край.
Няколко спомена, постоянно напомнящи за себе си.
Нова книга. Друга листи. Изтръпване в крака. Тромаво наместване.
Лек световъртеж. Кафе. Ударна доза бисквити. Няколко сладки целувки.
Изпитана любов.
Топли тръпки.Още няколко изписани листа.Прилежно сгънати и прибрани.
Поглед – два. После три. Няколко тихо разменени разговора.
Нова страница. Желание за слънце. Усещане за теб. Похот. Жажда.
Ново желание. Набързо скалъпен сценарий. Първо – второ действие. После трето.
Вода. Лед. Лед. Вода. Ново слънце. Остатъчни настроения. Малък хаос.
Разпръснати реплики. Прелитащи мисли – няколко споделени.
Малко осмисляне.
Прелитащи мисли – няколко споделени. Разпръснати реплики. Малък хаос.
Остатъчни настроения. Ново слънце. Вода. Лед. Лед. Вода.
Първо – второ действие. После трето. Набързо скалъпен сценарий.
Ново желание. Жажда. Похот. Усещане за теб. Желание за слънце.
Нова страница. Няколко тихо разменени разговора.
Поглед – два.После три.
Няколко изписани листа. Прилежно сгънати и прибрани.
Топли тръпки. Изпитана любов. Няколко сладки целувки.
Ударна доза бисквити. Кафе. Лек световъртеж. Тромаво наместване.
Изтръпване в крака. Други листи. Нова книга. Няколко спомена, постоянно напомнящи за себе си. Няколко истории все още без край.
Дебела книга с протъркани корици. Бърза тишина. Скапана реклама.
Картини. Обсъждания. Разговори. Шум от телевизор. Неуверено скалъпена вечеря.
Дума – две. После три. Разминаване по коридора. Замъглени погледи.
Скованост. Светлина по пода.
Малки секунди тишина. Викащи деца. Бързаци коли. Горещи целувки по врата. Хладина по пръстите.
Стъпка – две.После три. Лек полъх върху настъхналата кожа.
Остатъчна умора.Глад.Жажда.
Тайно прокрадващ се крадец на светлина. Мирис на чай. Застоял въздух....

Секундата, в която сънувам..

Последното, което помня от реалността, е как всяка вечер разбърквах малките и големите си тайни, и създавах нови... Взимах и онези мисли, които са прелетели през ума ми, припомнях си забравените, започвах новите... Подреждах ги, за да бъде утре отново хаос. Рисувах им рамки, оцветявах ги, а някои задрасквах така, че никой да не може да ги види от първия път...

Последното, което помня от реалността, е че водех диалози сама със себе си. Просто си разказвах...Исках да запомня всичко. Хора. Изгреви. Залези. Случайни слънца. Случайни усмивки. Всяко трепване, всеки смях, всеки случайно дочут разговор. Но не можех... Запомнях сякаш малко паченце от всичко. А после с него редях пъзели. Той всеки път беше различен - по-голям, по-интересен, по-различен. Друг път губех парчетата, а ако не ги намерех, просто си измислях нови...

Последното, което помня от реалността, е как се унасях, прекалено уморена, за да помня... Останалото бе илюзия. Красива илюзия, от която и на теб ти става едно такова красиво. Въздушно. И леко. Усещах само как вече няма какво да ме държи, нито да ме насочва. Хоризонта беше моята карта. Носех се като в екстаз, но в същото време и спокойно. Беше нещо неопределимо. Нещо непознато, странно...

Последното, което помня от реалността, е аромата на въздух и това, че дишам. Сега май не дишам... или може би не го усещам. Сега може би е маловажно. Усещам, че съм жива, повече от всякога, усещам всяка своя клетка по отделно. Усещам, че съм оставила нещо, но и че нещо ме очаква. Усещам, че имам всичко, но в същото време - нищо. Може би това, което не можех да докосна, бе твое... или пък точно обратното - винаги е било мое...

Последното, което помня от реалността, е шума. А тук е тихо. Толкова тихо, че сякаш за първи път чувам. Тишината сякаш крещи и агонично моли за шум. Трепване. Докосване. Дъх. Понякога долавям този мой любим звук - звука на напрегнатите ти сетива, с които се опитваш да доловиш нещичко. Нещо, което ще ти даде надежда, че все още си там и те има, че мислиш,

чувстваш и дишаш... Нещо по - добро от мечтите... нещо истинско.

Последното, което помня от реалността е че нямам нужда от нея. Сега искам просто да потъна в съня си, както никога преди. Ако ми беше все тая дали ще заспя, вероятно щях да се унеса несъзнателно и да ги видя отново... Тези хора... тези странни, странни хора, които тичаха насам натам и рязко повдигаха погледите си към мен. Всякаш виждаха какво се мотае из главата ми, за тези 1-2 секунди разчитаха всичките ми мисли, виждаха миналото ми и странното ми настояще. Те не се замисляха. Просто си кръжаха около мен, сякаш безцелно. Не знаех кои са, нито какво искат или пък защо. Не ме и интересуваше особено. Харесваше ми да ме гледат и да не казват нищо. Хилядите думи наредени в истории този път бяха излишни. Безкрайните обсъждания, без смисъл и без цел, ги нямаше - наслаждавахме се на тишината... Чувах погледите им, как мигаха механично. Но те мен не ме чуваха. Всичко беше в погледа...

Последното, което помня от реалността е един поглед. Едни очи по - странни и по - красиви от всички останали. Едни очи, изпепеляващи, банални, но сякаш нови, искрящи... Блестяха отново и отново, всеки път, когато ги погледнех. Не ги чаках, а ги изпреварвах, в желанието си да горя. Какво знаеха за мен те? Какво искаха... Може би нищо или всичко. Може би си втълпявах, а може би вече ги познавах. Искаше ми се да тичам по малките стъкалца в тях. Да им разкажа за снощните ми сънища, за сбръчканото ми старо легло... За тялото ми облечено в капки лилаво мастило и за плътта ми изгорена от звезди...

Последното, което помня от реалността...си ти.

* * *

Пиша разхвърлено.
Пиша спонтанно и импулсивно.
Пиша на малки листчета,
на дебели тефтери,
на задни страници и салфетки.
Пиша по телефони и компютри,
във главата си повтарям строфи.
Пиша за себе си.
Пиша, за да се намеря,
за да се изгубя и да се скрия...
Пиша с крив почерк и големи завъртулки,
с кръгли букви и тъмно мастило.
Пиша, за да приличам на себе си.
Пиша, за да споделя себе си.
Пиша, за да кажа това, което не мога.
Пиша, за да се разбере...

Така че...който разбрал – разбрал! (:

